

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, čj. MF-13298/2016/1603-3/1967, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2018, čj. 6 A 165/2017-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 2. 2016, čj. MHMP 311288/2016, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za spáchání přestupku dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“). Toho žalobce dopustil tím, že jako řidič taxislužby účtoval na trase ulice Pařížská – ulice Chrudimská v Praze (vzdálenost 5,5 km) částku 1 100 Kč, ačkoliv mohl s ohledem na platnou maximální cenu stanovenou nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o

maximálních cenách osobní taxislužby, účtovat nejvýše 206 Kč. Toto zjištění učinil správní orgán I. stupně při kontrolní jízdě, kterou provedli figuranti (jeho zaměstnanci).

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Tvrdil, že jízdu poskytl třem česky hovořícím osobám, měl zapnutý taxametr a po ukončení jízdy vytiskl záznam o přepravě na částku 113 Kč, kterou po cestujících také požadoval. Cestující mu nakonec uhradili 150 Kč. Záznam o přepravě začal žalobce tisknout při placení a po výstupu cestujících jej doplnil o zákonem požadované údaje. Cestující tento doklad nežádali. Podle žalobce nebylo prokázáno, že by vezl cestující, kteří mají být zaměstnanci správního orgánu I. stupně a požadoval po nich cenu neodpovídající právním předpisům. Rozhodnutí žalovaného proto vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se dále ani nevypořádal se všemi námitkami, důkazním návrhem žalobce nebo s existencí záznamu o přepravě a opírá své rozhodnutí výhradně o výpověď svědků, které byly učiněny 6 měsíců po kontrolní jízdě. Podle žalobce je záznam o přepravě významný a objektivní podklad pro rozhodnutí. Dále žalobce zpochybňoval zákonnost kontroly. Pokud jsou svědci skutečně zaměstnanci správního orgánu I. stupně, bylo chybou, že neprovedli kontrolu v postavení osob pověřených či osob ke kontrole přizvaných ve smyslu zákona č. 255/2015 Sb., zákon o kontrole (dále jen „kontrolní řád“). Jestliže svědci vykonávali kontrolu v rámci své pracovní činnosti a z pověření správního orgánu I. stupně, měli být v postavení tzv. přizvané osoby. Správní orgány rovněž dostatečně neposoudily, proč měli svědci předstírat anglicky hovořící osoby, neboť za situace, kdy probíhala kontrola se zaměstnanci správního orgánu I. stupně, kteří vykonávali svou pracovní činnost, měli tito používat úřední jazyk – češtinu. Žalobci nebylo ani umožněno vyjádřit se do protokolu ke kontrolním zjištěním a být přítomen jeho sepisování. Uložená sankce je podle žalobce neúměrně vysoká s ohledem na jeho osobní a majetkové poměry.

[3] Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. V odůvodnění uvedl, že z právních předpisů nevyplývá povinnost, aby kontrolní jízdu musely provést přímo osoby oprávněné ke kontrole. Samotná kontrola byla navíc zahájena až po provedení této jízdy. Městský soud ze správního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění postavená na výpovědích externích spolupracovníků správního orgánu I. stupně. Žalobcovy námitky ohledně jejich věrohodnosti se pohybují v obecně a spekulativní rovině. Žalobce navíc mohl svědkům klást při jednání dotazy, avšak tohoto práva nevyužil, neboť se k jednání nedostavil. Jako účelová se naopak jeví tvrzení žalobce. Podle městského soudu je nedůvodná námitka týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu, neboť důkaz svědeckými výpověďmi může být dostatečný ke zjištění toho, jakou částku žalobce za jízdu skutečně účtoval. Při účtování není zpravidla přítomen nikdo jiný než řidič a cestující. Za situace, kdy svědci o jednání žalobce hodnověrně vypovídali, není předkládaný záznam o přepravě nikterak podstatný, neboť pro posouzení věci není rozhodné, na jakou částku zní záznam o přepravě. Podstatou skutku je to, kolik bylo po cestujících, tj. svědcích, požadováno k úhradě po uskutečněné přepravě. Záznam o přepravě není ani dokladem, že taxametr fungoval řádně, neboť dle svědeckých výpovědí částka na taxamtru byla 1 120 Kč. Vady řízení nepůsobí ani neprovedení žalobcem navržených důkazů. Výslech pracovníka správního orgánu I. stupně, který viděl svědky z vozidla vystupovat, by nijak nevedl k určení výše požadované ceny. Není nutné ani provádět důkazy k osvědčení toho, v jakém pracovním poměru vůči správnímu orgánu I. stupně svědci

pokračování

působí, jelikož kontrola započala v 2:27 hod., z čehož plyne, že svědci měli postavení běžných cestujících, nikoliv osob provádějících kontrolu. Nevystupovali tedy jako pověřeni zaměstnanci kontrolního orgánu a neměli tudíž ani povinnost hovořit s žalobcem úředním jazykem. Ze správního spisu je dále zřejmé, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vyšel při sepisu protokolu. Žalobce mohl do spisu nahlížet a s dokumenty se seznámit. Jako přiměřenou městský soud shledal i výši uložené pokuty, mj. i proto, že žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádné důkazy prokazující jeho osobní a majetkové poměry, které by měly být zohledněny. Pokuta za předražení jízdného o 434 % byla navíc uložena při dolní hranici zákonné sazby.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítl, že městský soud nekriticky přejal tvrzení žalovaného a závěry soudů v jiných věcech. Trvá na tom, že jednal v souladu se zákonem. Zopakoval, že vezl tři česky hovořící cestující, měl zapnutý taxametr a po jízdě vytiskl záznam o přepravě znějící na částku 113 Kč, kterou také požadoval. Cestující mu zaplatili 150 Kč a doklad nepožadovali.

[5] Stěžovatel namítá, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkami, zejm. s námitkou, že správní orgány vycházely výlučně z tvrzení cestujících, tedy zaměstnanců spr. orgánu I. stupně.

[6] Dále tvrdí, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Přihlédlý totiž pouze k důkazům předloženým správními orgány. Ze správního řízení však nevzešly důkazy oslabující věrohodnost záznamu o přepravě. Svědci ve svých výpovědích navíc uvedli, že taxametr fungoval a neuvedli k němu žádné námitky. Závěry městského soudu a žalovaného proto nemají žádnou oporu. Podle stěžovatele veškerá tvrzení vychází z oznámení o přepravě, na které bylo následně „*v různých formách odkazováno*“. Takový postup je v rozporu se zákonem. Městský soud dále odmítl provést navržený důkaz výpovědi svědka, který měl vidět vystupovat svědky (figuranty) z vozu. Tento důkaz měl potvrdit tvrzení stěžovatele, že vezl tři česky hovořící osoby. Soud se s tímto důkazním návrhem vypořádal nedostatečně. Za neodůvodněné považuje stěžovatel rovněž vypořádání důkazního návrhu směřujícího k prokázání postavení svědků (figurantů) jako osob pověřených či ke kontrole přizvaných ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“).

[7] Stěžovatel namítl, že se ve vozidle nachází sám a nemůže svá tvrzení prokazovat jinak než výstupy z technických prostředků, ve vozidle nejsou jiní svědci a naproti jeho tvrzení stojí tvrzení zaměstnanců správního orgánu I. stupně, kteří jsou za práci figurantů odměňováni. Je možné a pravděpodobné, že se před svou svědeckou výpovědí dívali do dříve učiněných oznámení o přepravě a následně dle toho vypovídali. Takový postup odhalování správních deliktů je v rozporu se zásadami správního řízení a právem na

spravedlivý proces. To, že svědci oznámeni k dispozici měli, vyplývá podle stěžovatele z obsahu jejich výpovědi a městský soud se touto námitkou nezabýval.

[8] Městský soud rovněž nepřezkoumatelně posoudil námitku nepřiměřenosti uložené sankce. Stěžovatel trvá na tom, že správní orgány vyšly pouze z obecných tvrzení a nikoli jeho konkrétní situace. Správní orgány i městský soud se měly zabývat namítanou likvidační výší pokuty, což neučinily, ačkoliv stěžovatel městskému soudu dokládal mj. své daňové přiznání, dle kterého jeho příjem nedosahuje průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby dle dat Ministerstva práce a sociálních věcí.

[9] Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2017, čj. 3 Af 5/2015-60, který byl vydán v obdobné věci a soud v něm dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud vycházel výhradně z tvrzení svědků (účastníků přepravy) a podivil se nad tím, že si svědci (figuranti) nevyžádali záznam o přepravě, neboť listinný důkaz musí být ve správním řízení stěžejní. Ve vztahu k posuzování důkazního významu záznamu o přepravě odkázal i na další rozsudky Městského soudu ze dne 31. 10. 2016, čj. 8 Af 38/2013-38, a ze dne 31. 7. 2018, čj. 4 A 49/2015-63.

[10] Stěžovatel brojí také proti tomu, že mu městský soud klade k tíži neúčast při výslechu svědků, což bylo jeho právo. Ve správním řízení byl jinak aktivní. Kdyby se jednání ve věci účastnil, bylo by pro svědky snazší popsat osobu řidiče, neboť by jim bylo zřejmé, že řidičem je on, jakožto osoba, se kterou je vedeno řízení, o čemž by svědci byli také informováni při konstatování osob přítomných výslechu.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81, dle které není rozhodnutí nezákonné, pokud vychází v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků správního orgánu a využití takových figurantů je v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu. Tyto závěry potvrdil Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 As 254/2016-39 a ze dne 29. 11. 2018, čj. 7 As 393/2018-47. Samotný záznam o přepravě je pouze dokladem o tom, že pro danou jízdu byl s těmito údaji vytištěn, ale důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou poskytnout pouze svědecké výpovědi. Pro posouzení cenových předpisů je podstatná právě skutečně požadovaná cena. Relevantní není ani to, zda měl stěžovatel zapnutý taxametr, zda byl funkční, ověřený a zaplombovaný. Povinnost mít taxametr a vydat cestujícímu doklad vyplývá ze zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a porušení těchto povinností je samostatným přestupkem dle tohoto zákona. Relevantní není ani to, že svědci o výstup z taxametru nepožádali. Jejich úkolem není ověření požadované ceny, ale vykonání jízdy tak, aby dopravce nepořádal podezření, že se jedná o kontrolní jízdu. Stěžovateli navíc nebylo kladeno za vinu, že nevydal doklad o zaplacení, ale že požadoval vyšší cenu, než jakou připouštějí cenové předpisy. Městský soud se také dostatečně vypořádal s návrhem na doplnění dokazování. Námitka, že se svědci dívali do svých oznámení o poskytnuté přepravě, je ničím nepodloženou spekulací. Stěžovatelem citované rozsudky městského soudu jsou ojedinělé a žalovaný považuje odkaz na ně za účelový. Rozsudek sp. zn. 3 Af 5/2015 byl napaden kasační stížností, o níž nebylo dosud rozhodnuto, a rozsudek sp. zn. 8 Af 38/2013 Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 14. 6. 2017, čj. 5 As 305/2016-22; a následně městský soud žalobu zamítl. Pokud jde o

pokračování

taktéž již citovaný rozsudek městského soudu ze dne sp. zn. 4 A 49/2015, zásadním důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu byla skutečnost, že žalobci nebylo umožněno účastnit se ústního jednání, na němž byli vyslýcháni svědci, a správní orgán následně na takto získaných výpovědích založil své rozhodnutí. V nyní projednávané věci k takovému pochybení nedošlo. Účelové je také tvrzení o důvodech, proč se stěžovatel ústního jednání neúčastnil, jelikož k jeho ztotožnění došlo již v rámci kontrolní jízdy (v oznámeních o poskytnuté přepravě, v kontrolním protokolu, předloženou stvrzenkou a dalšími důkazy). Pokud jde o zdůvodnění výše pokuty, správní orgán tak podrobně učinil na str. 6 s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zdůraznil závažnost správního deliktu, vzal v potaz míru zavinění a přihlédl k tomu, že se jedná o první porušení cenových předpisů stěžovatelem. Žalovaný souhlasí s tím, jak tvrzenou likvidační výši pokuty posoudil městský soud.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel vznesl námitky, které lze podle jejich obsahu podřadit pod důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal nedostatečné vypořádání některých žalobních námitek a nedostatečné zjištění skutkového stavu za situace, kdy se tvrzení stěžovatele a figurantů rozcházejí (konkrétně zohlednění pouze podkladů předložených žalovaným a neprovedení žalobcem navržených důkazů).

[15] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Teprve, dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS). Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, čj. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS).

[16] Vychází-li zdejší soud z právě uvedeného pojetí, nemůže než konstatovat, že neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu tak, jak ji stěžovatel namítá. Pokud jde o námitku, že městský soud nereagoval na argumentaci stěžovatele, dle které museli mít svědci před výpovědí k dispozici svá dřívější oznámení o přepravě, Nejvyšší správní soud nemůže dát stěžovateli za pravdu. Městský soud v odst. [21] napadeného rozsudku mj. uvedl, že *„žalobcovy námitky ohledně věrohodnosti výpovědí výše uvedených svědků se pohybují pouze v obecné rovině, žalobce ve svých tvrzeních pouze spekuluje, když uvádí, že tito zaměstnanci absolvují několik jízd za měsíc či že si před svým výsledkem mohli přečíst oznámení o uskutečněné přepravě.“* Takový způsob vypořádání žalobní námitky považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na její povahu za dostačující.

[17] Dále se zdejší soud zabýval namítaným nevypořádáním námitky, podle níž žalovaný vycházel pouze z tvrzení svědků. Nejvyšší správní soud zjistil, že této námitce se městský soud věnoval rovněž v odst. [21] napadeného rozsudku. Uvedl, že s ohledem na povahu taxislužby jsou svědecké výpovědi cestujících často jediným důkazem o tom, kolik bylo za jízdu účtováno. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodal, že rozhodnutí založené na svědectvích spolupracovníků kontrolujícího orgánu nelze považovat bez dalšího za nezákonné. Z uvedeného je evidentní, že městský soud na námitku reagoval a ani v tomto směru proto soud neshledává nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[18] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku rovněž v nevypořádání námitky, podle níž je uložena pokuta likvidačně vysoká. Jak plyne z odst. [27] napadeného rozsudku, i touto námitkou se městský soud zabýval. Uvedl, že stěžovatel své majetkové poměry v průběhu správního řízení nijak nenamítal a omezil se na obecné konstatování, že úhrada pokuty není v jeho reálných možnostech, neboť je OSVČ a vyživuje čtyři nezletilé děti. K těmto tvrzením však nepředložil ani neoznačil žádný důkaz. Tuto námitku podle městského soudu plnohodnotně včetně předložení důkazů uplatnil až v soudním řízení. Za této situace nelze správním orgánům vyčítat, že ke konstatovaným majetkovým poměrům nepřihlédly a vycházely z údajů, které měly k dispozici (zejm. data Ministerstva práce a sociálních věcí o průměrné mzdě řidičů taxislužby v roce 2016). Městský soud na základě těchto dat, závažnosti přestupku (předražení o 434 %) a uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby uvedl, že nepovažuje pokutu za likvidační a stěžovatel navíc mohl požádat o úhradu formou splátek. Nejvyšší správní soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že tato žalobní námitka byla taktéž vypořádána řádně.

[19] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k hodnocení stížných námitek pojících se ke zjišťování skutkového stavu. Stěžovatel v této souvislosti předně tvrdí, že se městský soud vypořádal nedostatečně s důkazním návrhem na výslech svědka – zaměstnance správního orgánu I. stupně, který měl vidět vystupovat figuranty z vozu. Městský soud založil odůvodnění svého rozsudku na premise, že pro posouzení celé věci je rozhodná otázka, jakou částku po figurantech stěžovatel požadoval. Navržený svědecký výslech by podle městského soudu nijak nenapomohl k zodpovězení této otázky. Nejvyšší správní soud považuje v kontextu dané věci takové vypořádání důkazního návrhu za dostačující. Soud (a ani správní orgán) není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z

pokračování

jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 12. 2009, čj. 1 Afs 77/2009-114). Pokud jde o vypořádání námitek týkajících se dokazování směřujícího k objasnění postavení figurantů jako osob pověřených či přizvaných ke kontrole ve smyslu kontrolního řádu, městský soud dospěl k závěru, že figuranti měli postavení běžných cestujících a nikoliv osob provádějících kontrolu. Nevystupovali tedy během přepravy jako pověřeni zaměstnanci kontrolního orgánu a není proto nutno provádět důkazy, které by vedly k osvědčení jejich pracovního poměru. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem městského soudu ztotožňuje. Stěžovatel se svými námitkami snaží zpochybnit celkovou koncepci zjišťování skutkového stavu v obdobných věcech, které je postaveno zpravidla na svědeckých výpovědích figurantů. Obdobnou argumentaci se již zdejší soud ve své judikatuře zabýval, přičemž nyní nemá důvod se od ní odchýlovat. Již v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS, uvedl, že *„praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“* V daném případě nebylo ze správního i soudního spisu zjištěno nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění postavená zejména na výpovědích externích pracovníků správního orgánu I. stupně o tom, že se stěžovatel předražení dopustil. Stěžovatelovy námitky ohledně věrohodnosti výpovědí svědků se pohybují pouze v obecné rovině, tedy bez uvedení konkrétní výtky, na základě níž by bylo možné dovodit, že uvedené výpovědi byly zkreslené, neúplné či přímo nepravdivé.

[20] Vzhledem k výše uvedenému je pak nedůvodná i stěžovatelova námitka, dle níž jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou oznámení o jízdě sepsaná cestujícími a výpovědi zmíněných svědků, a že tudíž správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takové důkazy, nejsou-li zpochybněny důkazy jinými, mohou být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci. Jak plyne z již zmiňovaného rozsudku sp. zn. 2 Afs 104/2005: *„Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby“.* Vzato do důsledků by přijetím stěžovatelovy argumentace byla kontrolní činnost prvostupňového orgánu fakticky vyloučena, což jistě nelze akceptovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2010, čj. 2 Afs 135/2009-97).

[21] Co se týče námitky stěžovatele, že svědecké výpovědi zpochybnil záznamem o přepravě vytištěným z taxametu, který byl zapnutý a funkční, i té se již Nejvyšší správní soud věnoval ve své judikatuře. Dospěl k závěru, že pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, zda byl taxametr zapnutý, vypnutý, resp. kolik ukazoval či jak byl nastaven, ale kolik řidič po cestujících požadoval a kolik mu bylo skutečně zapláceno.

Tyto skutečnosti jsou řádně prokázány svědeckými výpověďmi cestujících. Důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou poskytnout v případě rozdílných tvrzení pouze svědecké výpovědi, a ty jednoznačně prokazují, že stěžovatel požadoval po cestujících částku 1 120 Kč a ti mu zaplatili částku 1 100 Kč. Pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, na jakou částku předložil řidič stvrzenku, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zaplacen, což je svědecky doloženo (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 As 254/2016-39, ze dne 26. 7. 2018, čj. 2 As 425/2017-33 či ze dne 26. 4. 2018, čj. 7 As 133/2017-47). Co se týče námitky, že se svědci před svou výpovědí dívali do dříve učiněného oznámení o přepravě, Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s městským soudem v závěru, že se jedná o námitkou ničím nepodloženou a spekulativní.

[22] Důvodná není ani stížní námitka, že městský soud přičetl stěžovateli k tíži, že se neúčastnil výslechu svědků. Městský soud pouze uvedl, že měl stěžovatel možnost se výslechu účastnit, avšak svého práva klást svědkům otázky nevyužil. Jestliže stěžovatel nyní tvrdí, že tak činil z důvodu, aby svědkům neodhalil svou identitu, jedná se o tvrzení, které není podstatné pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku, jelikož vypovídá toliko o pohnutkách či zvolené procesní strategii stěžovatele.

[23] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány nepřihlédly při ukládání sankce k jeho majetkové situaci. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z povahy řízení o kasační stížnosti jakožto mimořádného opravného prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, v jehož průběhu je Nejvyšším správním soudem přezkoumávána správnost posouzení věci a postupu krajského soudu, vyplývá, že důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k rozhodnutí krajského soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, čj. 6 Ads 3/2003-73 nebo ze dne 16. 8. 2018, čj. 3 Afs 199/2017-41). Uvedení konkrétních stížných námitek tak nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě, neboť žalobní námitky směřují proti jinému rozhodnutí či postupu (zde tvrzenému nezákonnému rozhodnutí žalované) než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel v kasační stížnosti pouze zopakoval, že správní orgány vycházely pouze z obecných tvrzení a nikoli konkrétní situace na jeho straně, podle stěžovatele měly pečlivě zkoumat jeho majetkové poměry a zabývat se likvidační výší pokuty. Jak již nicméně bylo výše uvedeno (viz odst. [18] tohoto rozsudku), městský soud se touto námitkou zabýval a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry plně ztotožňuje.

[24] Pro úplnost Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že relevantní pro posouzení věci nejsou stěžovatelem odkazovaná rozhodnutí městského soudu v jiných věcech, jelikož se v podstatných okolnostech liší od nyní posuzované věci. V rozsudku sp. zn. 3 Af 5/2015, proti němuž směřující kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2019, čj. 3 As 279/2017-29, sice městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, který vycházel toliko ze svědeckých výpovědí a nikoli ze záznamu o přepravě, avšak jednalo se o posouzení jiné otázky (trasa a stanovení počtu ujetých kilometrů). V nyní posuzované věci však tato otázka není předmětem sporu. V případě dalších stěžovatelem odkazovaných rozsudků městského soudu se Nejvyšší správní soud

pokračování

ztotožňuje se žalovaným, který důvody jejich neaplikovatelnosti shrnul ve výše reprodukováném vyjádření.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal stěžovatelem uplatněné námitky nedůvodnými, a kasační stížnost proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. listopadu 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu